

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET GROENE TOEVAL

Thriller in vijf bedrijven

door

JOHAN VANDERHEYDEN

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1986

(N° 1571)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1986 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KORTE INHOUD

In het kantoor van de Eenvoudbank wordt op een niet-alledaagse wijze een afschuwwekkende overval gepleegd. Annie wordt van deze gruwelijke misdaad het slachtoffer omdat enkel zij op het ogenblik van de gebeurtenissen in het kantoor aanwezig is.

Onderzoeksrechter Poortmans en zijn collega De Schutter zijn van mening dat de dader tussen het personeel moet gezocht worden.

De speurders leggen elk personeelslid grondig op de rooster. Zelfs de directeur van de Eenvoudbank wordt niet gespaard. Ook de pas aangeworven bediende kan niet ontkomen aan de verhoren van de heren van de gerechtelijke politie.

Iedereen moet stukken van zijn privé-leven prijsgeven... tot de dader wordt gevat.

TONEELSCHIKKING

Het ganze toneelstuk speelt zich af in het kantoor van de Eenvoudbank.

In het midden van het fondddecor bevindt zich de personeelsdeur waardoor het personeel kan opkomen. Rechts van deze deur staat het loket waar de klanten zich kunnen aanmelden. Het loket is voorzien van glas, doch praten achter het loket moet verstaanbaar zijn in de zaal.

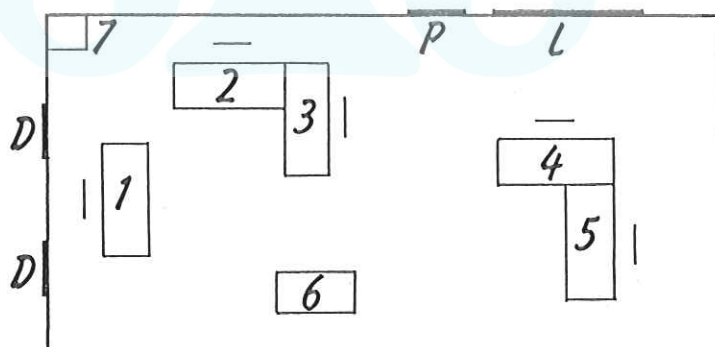
In het decor links van de toeschouwer bevinden zich twee deuren. Op de eerste deur hangt een plaatje waarop "directie" staat te lezen. Op de tweede deur hangt een plaatje met "marketing". Tussen beide deuren bevindt zich de schakelaar van het alarm-systeem.

Links in de hoek staat een brandkast met cijferslot. Tegen het fondddecor naast de brandkast hangt een spiegel. Links van de personeelsdeur hangt het "agressie-papier"* en ook een logo* van de Eenvoudbank.

Vooraan in het decor rechts van de toeschouwer bevindt zich een drukknop op ongeveer 1 meter hoogte (om de personeelsdeur automatisch te openen). Verder wordt deze muur opgevuld met bureelkasten.

In de kantoorruimte staan 5 bureau's, 5 bureaustoelen en een lage sorteerkast (of bloembak) als volgt opgesteld:

- 1 = bureau van Bob
- 2 = bureau van Vera
- 3 = bureau van Annie
- 4 = bureau van Lea
- 5 = bureau van Wim
- 6 = sorteerkast
- 7 = brandkast
- P = personeelsdeur
- L = loket
- D = deur

Verder wordt het decor aangevuld met schrijfmachines, papiermanden, telefoons, perforators, nietjesmachines, stempels, stempelkussens, pennen, penhouders, telefoonboek, optelmaschine,...

* zie volgende blad

INDELING

EERSTE BEDRIJF:

dinsdagvoormiddag

TWEEDE BEDRIJF:

dinsdagnamiddag

DERDE BEDRIJF:

woensdagvoormiddag

VIERDE BEDRIJF:

een week later, donderdag

VIJFDE BEDRIJF:

vrijdag

anders! (steekt stiekem ook het tweede vel papier in het groene mapje en zonder dat Annie er ook maar iets van merkt, stopt hij het mapje geheimzinnig terug in het zakje en daarna in zijn boekentas) Jij bent er anders ook vroeg bij, Annie ?
(drinkt koffie leeg)

ANNIE.- Je weet, Bob, dat ik van stiptheid houd. Het is trouwens bijna negen uur. (gaat zitten)

BOB.- (kijkt op zijn horloge) Ik heb amper twaalf voor negen!...
(besluitend) Dan blijft mijn elektronische zandloper weer achter: er is ook weer zwakke wind vandaag. (geeuwt luid)

ANNIE.- Holala!! Laat gaan slapen, zeker ?!

BOB.- Nee, toch niet. Iedereen geeuwt toch 's morgens wel eens.
(plaatst de schrijfmachine terug op Wims schrijftafel)

ANNIE.- Toch ik niet! Nee hoor, en zeker om negen uur niet meer. Ik ben al enkele uurtjes wakker want ik ben van plan om deze maand elke dinsdag- en vrijdagmorgen naar het fitness-center te gaan. Mijn man vond dat ik wat te dik werd en een beetje sport en beweging kan ik best gebruiken. Ik weet niet wat er met mij aan de hand is: ik neem af en toe af en af en toe toe. Ik ben er zojuist voor de eerste keer geweest: 'n half uurtje maar. Toch voel ik me al veel fitter... en ik ben ook al heel wat lichter!

BOB.- Nu al ?! Hoeveel dan wel ? (begint in z'n krant te lezen)

ANNIE.- Achthonderd frank... Oei!! (vliegt recht) Gisterenmiddag at ik aan de schrijftafel van de baas maar mijn boterhampapier ligt er nog steeds. (loopt snel naar het directielokaaltje en komt even later terug met het papier) Te laat! Hij heeft het al getekend...

BOB.- Kun je geloven, Annie, dat ik gisterenmorgen tienduizend frank aan mijn vrouw gaf om ermee te kopen wat ze zelf wilde en dat ze weigerde omdat ze liever haar huishouden voort deed ?

ANNIE.- Da's straf! En toen ?

BOB.- Toen ? Toen liep de wekker af en ik werd wakker...

* * *

(Geeuwend treedt Lea binnen met haar tas.)

LEA.- Goeiemorgen! (legt haar sleutel op haar schrijftafel, kijkt op haar horloge) Dat is nu eens stiptheid.

ANNIE.- Stiptheid, Lea ?! Om negen uur beginnen we te werken en jij zit niet eens op je stoel (kijkt op horloge)... om vijftwintig seconden na negen!

BOB (spottend).- Het goede voorbeeld... Hij zou beter een beetje collegialer met ons omgaan in plaats van te denken dat enkel hij het goede voorbeeld móét en kàn geven.

VERA.- Inderdaad Bob, daar geef ik je groot gelijk in.

BOB.- Dank u, Vera meisje. Wij kunnen tenminste goed met elkaar opschieten.

VERA.- Dat hebben we toch altijd al gekund, hè ?

BOB.- Zo is het!... Zeg Vera, mijn vrouw vroeg wanneer je nog eens een tas koffie komt drinken ?

VERA.- O ja ?! Dat zou ik best nog wel eens willen maar deze week heb ik er alleszins geen tijd voor: ik heb nog zóveel te doen.

BOB.- Blijf thuis nu maar liefst uit de buurt want we gaan ons varken slachten. Als je graag bloed opvangt en pensen draait, spring dan één van de volgende dagen maar eens binnen.

VERA.- Volgende week dan... (lachend) om een lekker stukje vlees van je varken te komen eten.

BOB.- Wie weet wat voor vlees de directeur vandaag nog in de kuip krijgt.

LEA.- Hoe bedoel je ?

BOB.- Ik meende dat vandaag die nieuweling zou komen en dat (wijst naar de nog steeds niet ingenomen schrijftafel) dát bureau straks een nieuw paar ellebogen zou krijgen en die bureaustoel een splinternieuw achterwerk.

VERA.- Inderdaad Bob, dat is zo. Vorige week heb ik van de baas de aanstellingsbrief mogen typen. En het zal een mannelijk achterwerk worden: Wim Kuiers, zo heet hij. Meer weet ik ook nog niet.

BOB.- Gelukkig maar... Ik begon me hier tussen al die vrouwen al lelijk in de minderheid te voelen.

LEA (dromerig, half voor zichzelf).- Een knappe jongeman die 's avonds met zijn sjieke Amerikaanse wagen mijn richting uit moet en die me, als het warm is, vraagt om iets te gaan drinken...

VERA (spottend tot Lea).- Of een knappe jongeman die op mij valt!

LEA.- Ik was het eerst!

VERA.- De eersten zullen de laatsten zijn, Lea!

ANNIE.- Als twee honden vechten om een been, loopt een derde ermee heen.

VERA (tot Annie).- Jij hebt al een stevig been. En een getrouwde vrouw mag haar man niet ontrouw zijn. (profetelijk) Trouw, dat

(Wim komt binnen door de personeelsdeur.)

WIM.- Dag nieuwe collega's! (geeft Bob een hand) Ik ben dus Wim Kuiers. (geeft alle vrouwen een hand) Voordat ik me ga voorstellen, lijkt het me best dat ik me even bij de directeur aanbied. (gaat naar Bob toe)... Ach ja, (klopt tegen zijn voorhoofd) dat is de classificeerder. (gaat tot aan de deur van de baas, klopt en wacht enkele ogenblikken)... Zeker in slaap gevallen. (klopt harder op de deur)...

* * *

(De directeur komt uit het kantoortje terwijl hij z'n jas aantrekt
WIM (geschrokken).- Euh... dag... meneer de directeur ?

DIRECTEUR.- Jazeker. Jij bent het exemplaar dat mijn personeelsbestand vandaag komt uitbreiden ?

WIM.- Ja, dat had ik toch gehoopt. Wim Kuiers is de naam.

DIRECTEUR.- Excuseer me maar ik moet me echt stante pede naar het sigarettenwinkeltje begeven want een voormiddag zonder sigaretten is voor mij echt zo moeilijk als een maand zonder zuurstof. Straks of morgen zullen we nog wel eens de gelegenheid krijgen om beter kennis te maken: ik zag zojuist ook nog in mijn agenda dat ik een afspraak heb met een cliënt deze voormiddag. (wijst) Dát is je bureau... Vera, leg hem eerst en vooral het nieuwe veiligheidssysteem uit en toon hem ook even de kantine en de toiletten.

VERA.- Het spijt me, directeur, maar ik zou moeten vertrekken naar de kinesitherapeut. (loopt tot aan de deur)

DIRECTEUR.- Ach ja, was ik haast vergeten. Wil jij hem dan alles expliceren, Lea ?

LEA.- Graag, directeur, graag. Ik zal hem alles wel tonen en uitleggen. (werpt een ondeugende blik naar Vera)

VERA (jaloers tot Lea).- Toon hem toch maar niet te veel, ik ken je! (tot iedereen) Tot straks. (af)

DIRECTEUR.- (gaat ook weg en roept Vera nog na:) En denk eraan: geen ziekteverlof!! (af)

* * *

WIM.- (plaatst zijn tas op de grond en zet zich neer achter zijn schrijftafel) Zo,... (kijkt rond)... Gelukkig ben ik hier niet enkele weken eerder begonnen.

BOB.- Daar zeg je me wat! Dat was een pil met een bittere nasmaak die ik voorlopig nog niet helemaal verteerd heb.

(Op de schrijftafel van Wim rinkelt de telefoon.)

ANNIE.- Gelukkig kwam de baas toen net binnen.

LEA (tot Annie).- Gelukkig ?! Die knol! In plaats van de politie te verwittigen, komt hij hier heel gewoon een kijkje nemen.

ANNIE (tot Lea).- Ja, maar die man wist ook niet wat hier juist gaande was.

WIM.- Goed! En toen ?

LEA.- De directeur moest natuurlijk ook op de grond gaan liggen. Ondertussen herinnerde ik me terug het nummer en had de brandkast reeds open gekregen. Al het geld moest ik in een tas steken. De laatste frank moest hij hebben! Gelukkig was er net een klant met veel geld buitengegaan. Zo kon de buit toch een beetje gedrukt worden: vierhonderdzestigduizend, ongeveer.

WIM.- Daarmee is hij toen vertrokken ?

LEA.- Ja, hij trok eerst nog het veiligheidspinnetje uit de granaat, legde ze op mijn bureau en vertrok in volle vaart! Stokstijf bleven we liggen... maar er volgde geen ontploffing.

WIM.- Het was geen echte granaat ?

ANNIE + LEA (gelijktijdig).- Hoe weet jij dat ?!

WIM.- Ik gok maar... omdat ze niet ontplofte.

ANNIE (terwijl ze haar sleutel zoekt in haar tas).- Het was een oefengranaat van het leger. Men vermoedt dat het een militair betreft uit de streek. Hij sprak het dialect van hier en zijn rauwe stem doet me ook vermoeden dat het gaat om een sergeant, een adjudant of enig ander onderofficier. (staat recht)

LEA (droogjes).- Of een bovenofficier...

ANNIE (tot Lea).- Ik kan in mijn rommelige tas mijn sleutel niet zo direkt vinden en ik zou zéér dringend een alledaagse behoefte moeten volbrengen.

LEA.- Hier, neem die van mij maar. (biedt Annie haar sleutel aan)

ANNIE.- Dank u.

WIM (lachend).- Wat ga je doen, Annie ?

ANNIE.- Ik ga zéér dringend een alledaagse behoefte volbrengen.

WIM.- Amai, je doet me nogal nadenken: zeg dan toch gewoon dat je moet gaan "pissen".

ANNIE (uitdrukkelijk).- Wim, ik moet gaan "plassen".

WIM.- Ja, smakelijk!

ANNIE.- Dank je wel! (af)

* * *

WIM (tot Lea).- Heeft iedereen hier een sleutel van die deur ?

LEA.- Ja, gisteren is hier een veiligheidssysteem geplaatst.

"meneer" of "directeur" en let niet altijd even fel op de betekenis van zijn woorden want soms zegt of doet hij dingen waarvan je denkt: "Hoe is het mogelijk?! Nu is hij toch echt zot geworden!"

LEA.- En de laatste tijd is het nog veel erger geworden. Soms heb ik de indruk dat hij zich helemaal niet kan beheersen. Ik denk dat z'n ongelukkige relatie met z'n vrouw daar zeker mee te maken heeft. Het gaat al lang niet goed meer tussen die twee. Maria, zijn vrouw dus, werkt hier ook.

WIM.- O ja?!

LEA.- Ja, ze is hier deeltijds tewerkgesteld op de afdeling marketing. Zij verzorgt de publiciteit en legt contacten met nieuwe klanten. Haar kantoortje is daar naast dat van haar man (wijst). Maar wees gerust: ze zijn gescheiden van elkaar door een dikke muur.

ANNIE.- Dat is soms ook wel nodig: de laatste tijd zitten ze elkaar steeds in het haar. (fluisterend) Wij vermoeden, Wim, dat de directeur er een vriendinnetje op na houdt. Maar we zijn er niet zeker van: het zijn immers onze zaken niet. We weten enkel datgene wat Maria ons vertelt. Soms maakt ze haar beklag over haar man: dat kan dikwijls uren duren.

LEA.- 't Is zelfs ooit gebeurd dat hij haar niet wilde meebrengen naar kantoor op een morgen toen ze allebei om negen uur moesten beginnen. Hij kwam hier met de wagen aan en zij op de fiets, ondanks dat ze dezelfde woonplaats hebben en zelfs de nacht voordien samen hadden geslapen.

ANNIE (tot Lea).- Of ze nu ook nog in hetzelfde bed slapen, dat betwijfel ik. Hij komt toch niet graag in de kantine als hij weet dat zijn vrouw er ook is.

LEA.- Maar zij staat zeker ook niet achteraan... Ik weet niet waaraan het ligt. Volgens mij zijn het twee karakters die best niet te lang meer met elkaar opschieten: daar komen ongelukken van... Wim, zal ik je nu even de kantine en de toiletten tonen?

WIM.- Ja, mij best.

LEA.- Nu de baas er toch niet is, kunnen we er misschien een tas koffie drinken. Vind je dat erg, Annie?

ANNIE.- Nee hoor, doe gerust. Ik heb hier nog werk genoeg.

LEA.- Kom Wim (neemt hem bij de arm), dat laten we niet koud worden!

onherkenbare schurk. Hij kijkt in de zak en overhandigt daarna Annie nogmaals een getypt bevel uit het groene mapje. Annie leest in stilte...)

ANNIE (nervuus).- Er is niks meer! Je hebt alles al!

(Er volgt een luide knal: de boef loste een schot in Annies richting. Ogenblikkelijk stort Annie pardoes neer op de grond en blijft roerloos liggen. Snel vlucht de gemaskerde weg met de zak. De deur trekt hij achter zich dicht. De bladen en het groene mapje laat hij achter.)

* * *

(Even later verschijnen Wim en Lea achter het loket. Ze zien Annie roerloos liggen.)

LEA (geschokt, wanhopig gillend).- Annie!! Annie is doodgeschoten!!!

WIM (ook geschokt).- Maak die verdorde deur dan los, Lea!!

LEA.- Ik heb m'n sleutel niet! Annie heeft 'm! Beuk de deur in!!
Schakel de sirene aan!!

D O E K

Achter het doek hoort het publiek dat Wim de deur inbeukt en een flinke tuimeling maakt. Ook de sirene achter de schermen wordt in werking gesteld.

geweest: één dag voor de begrafenis van mijn vader en één dag voor de begrafenis van mijn schoonmoeder.

VERA (voorzichtig).- Je vader is overleden aan kanker, niet ?

BOB.- (knikt „ja“) Drie jaar geleden, op eenenvijftigjarige leeftijd. Mijn grootvader, de vader van mijn vader, had bijna het dubbele: die was er achtennegentig toen hij stierf.

VERA.- Achtennegentig! Zo oud word ik nooit. Hoe komt het dat hij zólang geleefd heeft ?

BOB.- Dat had hij te danken aan de drukke straten:... hij stak er nooit één over...

VERA.- Je moeder heeft zeker erg geleden na het overlijden van je vader ? (Bob knikt „ja“) Hoe is het nu met haar ?

BOB.- Goed! Zeer goed zelfs: drie weken geleden is ze in alle stilte hertrouwd.

VERA.- En je schoonvader ? Hoe maakt hij het ?

BOB.- Ook zeer goed. Hij is ook hertrouwd...

VERA.- Ja ? Daar wist ik ook niks van... Al lang ?

BOB.- Drie weken geleden...

VERA.- (kijkt ongelovig) Maar,... dan is je moeder...

BOB (onderbreekt Vera).- Inderdaad, met mijn schoonvader getrouwd.

VERA.- Dat moet leuk zijn!

BOB.- Relationeel wel, maar financieel is dat niet zo leuk.

VERA (verbaasd).- Hoe ?

BOB.- Het is best leuk om te zien dat je moeder goed kan opschieten met je schoonvader maar financieel is dat voor mijn vrouw en voor mezelf een flinke opdoffer.

VERA.- Je moet nu toch maar één rit maken om jouw moeder en haar vader te bezoeken ?

BOB.- Dat wel, maar we moeten wachten tot ze weer allebei dood zijn voordat we kunnen erven...

* * *

(De directeur, onderzoeksrechter Poortmans en onderzoeksrechter De Schutter komen via de deur van het directielokaaltje het kantoor binnen. De Schutter draagt een koffertje dat hij neerzet tegen de muur.)

POORTMANS (tot de directeur).- Financieel is het voor jullie natuurlijk weeral een flinke opdoffer. En twee keer kort na elkaar zelfs! De eerste keer was het wel niet zo erg maar laten we hopen dat de verzekering nogmaals tussenbeide komt.

DE SCHUTTER (tot het personeel).- Voor diegenen die het nog niet

over deze criminele daad maar ik had van u, juffrouw Luts, graag nog eens het ganse verhaal gehoord omdat u, samen met meneer Kuiers, het slachtoffer hier hebt gevonden.

LEA.- Wij kwamen van de kantine en...

POORTMANS (onderbreekt Lea).- Het ganse verhaal graag, van vooraf aan, alstublieft.

LEA.- Goed... Ik had van meneer Lievens de opdracht gekregen om Wim, die hier deze morgen pas voor 't eerst kwam, de kantine en de toiletten te tonen. Samen zijn we er naartoe gegaan en toen we er toch waren, hebben we ook vlug een tas koffie gedronken. Annie had er niets op tegen om even alleen te zijn: ze had nog veel werk, zei ze.

POORTMANS.- Bent u nog ergens anders geweest dan in de kantine ?

LEA.- Voordat we de kantine binnenstapten, dus toen we nog in de gang stonden, heb ik tegen Wim gezegd: „Dààr zijn de toiletten, Wim, daar kun je steeds terecht als je wil kijken of je nog een man bent." Ik heb hem de deur van de toiletten gewezen maar we zijn er niet binnengegaan.

POORTMANS.- U bent dus helemaal niet in de toiletten geweest ?

LEA.- Toch wel, meneer de onderzoeksrechter. Toen ik de melk in mijn koffie had gedaan en enkele keren had geroerd, ben ik naar het toilet gegaan.

POORTMANS.- Wat hebt u daar gedaan ?

LEA.- Dat is evident: ik vind dat ik dat niet hoeft te vertellen!

POORTMANS.- Toch wel, juffrouw Luts! Voor het onderzoek is het evident dat u alles tot in de puntjes vertelt.

LEA.- ... Ik ben in het toilet dadelijk links gegaan, naar de damesafdeling dus. Ik heb me een toilet uitgekozen en ik heb de deur afgegrendeld. Toen heb ik mijn rok omhoog gedaan, mijn broekje omlaag en ik heb toen...

POORTMANS (onderbreekt Lea).- Goed goed! U bent dus naar het toilet gegaan enkel en alleen om een alledaagse behoefte te volbrengen ?

LEA.- Ja, ik ben gaan pissen... Daarna ben ik terug naar de kantine gegaan waar mijn koffie stond koud te worden. Wim en ik hebben nog wat gebabbeld totdat we het schot hoorden.

POORTMANS.- Waarover hebben jullie dan gepraat ?

LEA.- Over koetjes en kalfjes. Ook heeft Wim zichzelf wat beter aan me voorgesteld. We hebben daar ook de afspraak gemaakt om voortaan 's morgens samen naar kantoor te komen. Wim woont bij

teruggeroepen worden.

LEA (plots).- Ik zal hem wel gaan halen! (staat recht)

DE SCHUTTER.- Nee, juffrouw Luts! Laat dat maar aan juffrouw Willems over.

(Vera en Bob noteren de gevraagde informatie en onderzoeksrechter Poortmans neemt de gegevens in ontvangst. Vera gaat af.)

* * *

DE SCHUTTER.- Ook u was deze voormiddag niet aanwezig, meneer Lievens. Welke verklaring hebt u hiervoor ?

DIRECTEUR.- Ik kocht een nieuw pakje sigaretten en ben daarna nog verdergereden naar een cliënt die gevraagd had om even te komen praten over de persoonlijke lening en de voorwaarden die onze bank stelt in verband met dat soort van leningen. Die cliënt is hier een goeie spaarder en dacht dat ze bij ons aan een goedkoper tarief kan lenen.

DE SCHUTTER.- Noteert u ook even het telefoonnummer van die cliënt en van de winkel waar u sigaretten kocht.

DIRECTEUR.- De sigaretten trok ik uit een automaat, ik passeerde er toch juist, en die cliënt heeft geen telefoon.

DE SCHUTTER.- Noteert u dan maar naam en adres.

BOB (om grappig te zijn).- Van die automaat...

(De directeur noteert en geeft af.)

DE SCHUTTER (tot directeur).- Is het mogelijk dat mijn collega en ik even ongestoord deze alibi's telefonisch controleren ?

DIRECTEUR.- Jazeker, dat kan in het lokaal van "marketing".

De telefoon staat op de schrijftafel. Voor een buitenlijn moet u wel eerst een nul drukken (laat de onderzoeksrechters in het lokaaltje en trekt zichzelf terug in zijn directielokaal).

* * *

(Wim en Vera komen binnen.)

WIM.- Je leeft toch nog, Lea. Waar zijn die speurneuzen ?

BOB.- Ze controleren onze alibi's.

WIM.- Jullie worden zeker verdacht ?

BOB.- Zo is het bijna. Jou zal men ook nog wel even onder de loep nemen, net zoals Lea.

WIM.- Laat hen maar doen: 't zijn ook maar mensen die hun job doen. Ik vrees of alles wel zal leiden tot een ontmaskering. Deze middag heb ik ook al een verklaring afgelegd over het uitzicht van de gemaskerde boef: een zeer gedetailleerde verklaring zelfs want ik had er goed op gelet toen hij door de gang kwam

de tweede gaf schriftelijke bevelen. Ook blijkt uit jullie beschrijvingen dat beide heren zeer verschillend gekleed waren: witte en zwarte handschoenen, kleding en schoeisel waren ook zeer verschillend en de attributen die dienden voor de hoofdvermomming waren in beide gevallen zeer zeker geen familie van elkaar. Een klein detail dat ik u nog kan geven, is dat het tijdstip waarop beide misdaden werden gepleegd ook zeer verschillend zijn: onze ervaring leert dat een crimineel meestal liefst rond hetzelfde uur opereert tijdens verschillende criminaliteiten.

Meneer de directeur, wat de overval van enkele weken geleden betreft, zit de rijkswacht helaas op een dood spoor. Onze zaak is gelukkig nog niet op dergelijk spoor. Ons vermoeden dat deze misdaad door één van uw personeelsleden werd gepleegd, is groot! Indien dat niet zo zou zijn, dan is er tenminste iemand medeplichtig! Het verdere onderzoek brengt hopelijk meer duidelijkheid in de zaak.

(De directeur en zijn personeelsleden zijn duidelijk geschrokken.)

DE SCHUTTER.- We zijn niet van plan om er gras over laten te groeien

Mag ik u daarom vragen, juffrouw Luts, even weg te gaan, dan kunnen we het onderzoek dadelijk verder zetten.

(Lea af door personeelsdeur.)

* * *

DE SCHUTTER.- Meneer Kuiers, mag ik u dan vragen om het ganse verhaal nog eens over te doen, zonder echter een beschrijving te geven van de dader want dat hebt u reeds zeer uitvoerig en nauwkeurig gedaan.

WIM.- Ik vraag me af, meneer de onderzoeksrechter, waarom het nodig is dat ik alles tot vervelens toe moet herhalen. Ik was aanwezig en kan toch niet de dader zijn!

DE SCHUTTER.- Eventuele medeplichtigheid dient ook opgespoord te worden. En laat de vraag of al deze dingen wel nodig zijn maar aan ons over!

WIM.- Zeer zeker, meneer de onderzoeksrechter... Daar gaan we dan weer. (doet zijn verhaal) Omdat ik hier pas vandaag in dienst ben gekomen, heeft Lea mij de kantine getoond. We hebben er samen ook vlug iets gedronken.

DE SCHUTTER.- Wat hebt u dan gedronken ?

WIM.- Koffie zonder suiker en zonder melk, zwart dus... Plots hoorden we een luide knal...